

Arrest

nr. 276 979 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 24 september 2010 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 28 september 2010 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt definitief afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 12 augustus 2011 met nr. 65 527, waarbij verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.2. Verzoeker dient op 4 oktober 2011 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt definitief afgewezen door de Raad bij arrest van 22 mei 2013 met nr. 103 262, waarbij verzoeker opnieuw zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.3. Op 29 mei 2013 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Bij schrijven van 29 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris verklaart deze aanvraag op 16 december 2013 onontvankelijk. Eveneens beslist hij op deze datum tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Bij arresten van 12 juni 2015 met nr. 147 661 en van 9 augustus 2016 met nr. 172 961 verwerpt de Raad de tegen de voormelde beslissingen ingestelde beroepen.

1.5. Verzoeker dient op 14 juli 2014 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt definitief afgewezen door de Raad bij arrest van 7 juli 2016 met nr. 171 490, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

1.6. Op 22 april 2019 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen beslist op 22 juli 2019 tot niet-inoverwegname van deze aanvraag. Bij arrest van 18 februari 2020 met nr. 232 799 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.7. Op 31 augustus 2019 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 26 februari 2021 dat deze aanvraag onontvankelijk is. Op 10 mei 2021 wordt deze beslissing evenwel ingetrokken. Op 15 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing dat de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is. Eveneens beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing. Dit luidt als volgt:

“De heer,

Naam, voornaam: [D.,A.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Bangladesh

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoeker diende 31 augustus 2019 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Antwerpen.

De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 15 juni 2022. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeker (zijn private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95- 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker zijn persoonlijke situatie aangehaald, zoals dit ook blijkt uit de stukken uit het administratief dossier.

Verzoeker is in België woonachtig sinds 24 september 2010. Hij diende eerder reeds een aanvraag in tot het bekomen van internationale bescherming op 28 september 2010 (enkele na zijn aankomst in België). Derhalve verblijft verzoeker, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, bijna 12 jaar in het Rijk. Verzoeker kan in België terugvallen op een uitgebreid sociaal netwerk (privéleven), hetgeen blijkt op basis van de voorgebrachte documenten bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoeker voegde onder stuk 35 bij de aanvraag een persoonlijke motivatiebrief, waarom hij de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf wil indienen via de burgemeester van zijn verblijfsplaats. Verzoeker wees daarbij vooreerst op de redenen waarom hij Bangladesh moest verlaten. Hij benadrukt dat hij diende te vluchten vanwege fundamentalistische moslims in Bangladesh. Hij wou zich niet bekeren tot deze religie, hetgeen hem niet in dank werd afgenomen. Tot viermaal toe mislukte dit, waarna verzoeker Bangladesh diende te ontvluchten. Zijn oom werd reeds vermoord door fundamentalisten. Zijn zus werd ontvoerd. Hijzelf diende veel psychische martelingen te ondergaan. In België is het voor verzoeker wel veilig.

Verzoeker benadrukt verder dat hij, doorheen zijn verblijf in België, zich heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving en hier, gedurende een verblijf van bijna 12 jaar, een belangrijk sociaal welzijn heeft tot stand gebracht.

Verzoeker benadrukt dat hij de Nederlandse taal machtig is. Hij voegt hiertoe ook de nodige bewijsstukken (zie o.a. onder stuk 11, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet). Hij benadrukt dat hij de taal verder wil aanleren, maar dat dit door zijn huidige verblijfssituatie moeilijk is.

Verzoeker steekt de handen uit de mouwen. Hij heeft gewerkt in België gedurende verschillende jaren op legale wijze en bracht hiervan de nodige bewijsstukken bij (zie o.a. de stukken onder 12, 13, 15, 16, 17 en 33, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Hij gaf verder aan dat hij zich wil houden aan "alle regels en voorschriften" die gelden in België. Verzoeker kwam nog niet in aanraking met het justitieel apparaat, hetgeen zijn ingesteldheid bevestigt. Hoewel het van eenieder kan worden verwacht dat hij of zij zich houdt aan de geldende regels, kan niet worden vergeten dat iemand die in illegaal verblijf zit vaak sneller de stap zal zetten naar (kleine) criminaliteit, temeer omdat hij of zij zich in staat moet zien te stellen om te overleven.

Verzoeker benadrukte verder dat, hoewel het leven voor hem momenteel moeilijk is in België zonder de mogelijkheid om te werken en een toekomst op te bouwen, dit nog steeds beter is dan wat hem te wachten zou staan in Bangladesh. Hij heeft geen banden meer met dit land.

Daarentegen heeft zij langdurige en intense banden opgebouwd met België. Verzoeker wees onder meer naar een bundeling van getuigenverklaringen. Verschillende getuigen bevestigen het engagement van verzoeker en hoe goed zij hem kennen.

Verzoeker heeft dan ook ten stelligste willen benadrukken, aan de hand van bijgevoegde documenten aan aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, dat het voor hem onmogelijk (dan wel minstens bijzonder moeilijk) is om terug te keren naar Bangladesh.

Hij heeft een uitgebreid sociaal netwerk in België en is bijzonder geëngageerd. Hij beschikt over voldoende mogelijkheden om op de arbeidsmarkt aan de slag te kunnen. De bijgebrachte getuigenverklaringen bij de aanvraag gaven aan dat verzoeker onmiddellijk aan de slag kan indien hij hiertoe de mogelijkheid verkrijgt (zie bv. stuk 18, de verklaring van de heer Kelvin Jalloh; zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Verzoeker benadrukt dan ook ten stelligste dat hij een bijdrage kan en zal leveren aan de samenleving door het verrichten van arbeid. Hij verzoekt de kans te krijgen om zijn intenties waar te maken (dit te bewijzen).

Verzoeker heeft geen banden meer met Bangladesh. Zijn leven speelt zich af in België, waar zij ook zijn geloof ten volle kan beoefenen. De ouders van verzoeker hebben zelf een getuigenverklaring opgesteld en overgemaakt waarbij het relaas van verzoeker wordt bevestigd (zie stuk 25, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Aan verzoeker de verplichting opleggen om het grondgebied te verlaten, zal er derhalve toe leiden dat verzoeker zijn leven dat hij reeds langdurig in België heeft opgebouwd moet achterlaten, zowel op economisch als sociaal vlak.

4. Desondanks de compleet verloren band met Bangladesh en de bijzondere binding die verzoeker heeft met België, werd aan verzoeker een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten waarbij slechts werd overwogen dat verzoeker geen geldig verblijfsdocument heeft.

Zijn persoonlijke situatie werd niet, dan wel onvoldoende, overwogen voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing.

Het blijkt hierom niet dat de gemachtigde voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing een zorgvuldige belangenafweging (beoordeling) heeft gemaakt, ondanks de verplichting volgende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

5. In casu kan door verweerder niet worden verwezen naar de genomen beslissing van 15 juni 2022, waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet als onontvankelijk werd beoordeeld, om te stellen dat alsnog een beoordeling zou zijn gebeurd op basis van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet (gelet op de beschermde private belangen van verzoeker) voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld ten aanzien van de verwijderingsbeslissing.

Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Onder de toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met de private belangen van de verzoekende partij.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel een terugkeerverplichting opgelegd in hoofde van verzoeker, hetgeen een andere, verschillende beslissing is dan de weigering van een machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij enkel een beoordeling wordt gemaakt of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zijn in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker moet terugkeren, na zijn verblijf in België, naar Bangladesh na een afwezigheid van bijna 12 jaar. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij Pagmt 8 v»n 12 gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;".

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De beslissing over de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet beoordeelt daarentegen slechts of er in casu "buitengewone omstandigheden" voorhanden zouden zijn.

Dit omvat geen terugkeerverplichting. Hieruit volgt, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, dan ook niet dat verzoeker het grondgebied ook daadwerkelijk moet verlaten. Verzoeker dient dit enkel te doen indien zij een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wil bekomen, omdat er geen "buitengewone omstandigheden" zouden bestaan.

Doordat de beoordeling op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen terugkeerverplichting inhoudt, achtte verweerder het noodzakelijk om nog een bijkomende beslissing te nemen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (de thans bestreden beslissing). Dit duidt andermaal op het verschil tussen beide beslissingen.

De beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf is daarom niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Beide zijn dan ook verschillend.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten) is immers verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omwille van "buitengewone omstandigheden" (zie hierboven).

De belangenafweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de private belangen van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (hetgeen te onderscheiden is van de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Hierdoor dienen ook de elementen die niet kunnen beschouwd worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in de gemaakte beoordeling te worden betrokken ten aanzien van het opleggen van een verwijderingsbeslissing. Deze beslissing betekent immers dat er een terugkeerverplichting zou worden opgelegd, hetgeen niet het geval is indien er geen "buitengewone omstandigheden" worden weerhouden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De private belangen van verzoeker dienen hierom een belangrijker rol te verkrijgen, gelet op het gevolg dat de beslissing teweegbrengt.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Verzoeker licht, in een eerste onderdeel van zijn middel, toe dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 15 juni 2022 onontvankelijk werd verklaard. Hij geeft aan dat hij tegen deze beslissing een beroep indiende bij de Raad. Hij voert aan dat, indien de Raad zou oordelen dat voormeld beroep gegrond is, in het kader van een goede rechtsbedeling ook de thans bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Bij arrest van 2 september 2022 met nummer 276 978 heeft de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van 15 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, verworpen. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet gegrond.

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip *‘privéleven’* een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar het een eerste toelating tot verblijf betreft – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoog-kamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden

afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In zoverre verzoeker aanvoert dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie zoals deze bleek uit de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingen-wet, moet worden vastgesteld dat verweerder heeft gewacht met de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten totdat hij de voormelde door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag had behandeld en onontvankelijk had verklaard. In deze beslissing heeft verweerder reeds vastgesteld dat niet is aangetoond dat verzoeker is verhinderd om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland. Hierbij werd ook reeds rekening gehouden met het privéleven van verzoeker, zoals beschermd in (onder meer) artikel 8 van het EVRM. Uit dit alles volgt dan ook dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de elementen zoals aangevoerd in de verblijfsaanvraag die een terugkeer naar het land van herkomst volgens verzoeker actueel zouden verhinderen, minstens voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland, wel degelijk in rekening zijn gebracht en zijn beoordeeld, maar niet zijn aanvaard.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting geen schending van zijn recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven of het privéleven aannemelijk.

Verzoeker betwist niet dat hij – zoals reeds werd vastgesteld door verweerder in zijn beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om verblijfsmachtiging – in België geen gezins- of familieleden heeft, zodat een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleden niet aan de orde is.

In zoverre verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd, moet verder worden opgemerkt dat hij wist, of diende te weten, dat zijn verblijf in België enkel voorlopig was toegestaan in het kader van de behandeling van zijn procedures voor het bekomen van internationale bescherming en hij dus niet zonder meer kon verwachten dat hij, bij een negatieve afloop van deze procedures zoals dit telkens het geval was, verder in België kon verblijven. In deze situatie kan enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM heeft ook reeds geoordeeld dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoeker riep de elementen van lang verblijf en integratie in België reeds in, met name in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft onderzocht of de elementen van het privéleven van verzoeker zoals hij deze aanhaalde in zijn verblijfsaanvraag van die aard zijn dat deze het voor hem bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst, minstens voor het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging via de gewone procedure. Hij stelde in zijn op dezelfde dag genomen beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging vast dat dit niet blijkt en dat verzoeker niet kon aantonen dat zijn sociale banden in België zodanig hecht zijn, of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid, dat deze de bescherming van artikel 8 van het EVRM in werking kunnen stellen. Hij benadrukte hierbij ook dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag geen breuk of definitieve scheiding betekent van de sociale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Ook oordeelde hij dat verzoeker nog zijn ouders heeft in het land van herkomst en niet blijkt dat hij niet tijdelijk bij hen kan verblijven tijdens de behandeling van zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf. Het louter zonder meer tegenspreken van bepaalde motieven, zoals waar verzoeker voorhoudt dat de band met zijn land van herkomst “compleet verloren” is gegaan, volstaat niet om deze beoordeling

onderuit te kunnen halen. Verzoeker houdt dus onterecht voor als zou, voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel, geen belangenafweging en onderzoek hebben plaatsgevonden inzake artikel 8 van het EVRM en zijn persoonlijke situatie. In dit verband stipt de Raad nog aan dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoeker in de huidige omstandigheden het grondgebied dient te verlaten, maar hem niet verhindert België opnieuw binnen te komen en hier te verblijven van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Er blijkt dan ook niet dat het gevoerde onderzoek met betrekking tot artikel 8 van het EVRM in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging niet mede kon volstaan voor de afgifte van het bestreden bevel. Het gegeven dat de thans bestreden beslissing, in tegenstelling tot de hieraan voorafgaand genomen beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een terugkeerverplichting oplegt en beide beslissingen dan ook een andere finaliteit hebben, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Op geen enkele wijze concretiseert verzoeker ook waarom de beoordeling omtrent zijn privéleven in de afgewezen verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kon volstaan of dit privéleven anders had moeten worden beoordeeld bij de verwijderingsmaatregel die verzoeker slechts eenmalig verplicht het grondgebied te verlaten.

Verzoeker toont niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, zijn privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Verzoeker geeft evenwel op geen enkele wijze aan dat hij een gezins- of familieleden of minderjarige kinderen heeft. Evenmin blijkt dat hij gezondheidsproblemen heeft. Dit werd ook zo vastgesteld door verweerder in een document ter voorbereiding van de bestreden beslissing, zoals vervat in het administratief dossier. Concreet verwijst verzoeker louter naar een privéleven in België, maar er blijkt niet dat overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet specifiek hiermee rekening dient te worden gehouden.

In de gegeven omstandigheden kan verzoeker niet dienstig de schending inroepen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op de gedane vaststellingen toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing steunt op incorrecte feitelijke gegevens, dat deze op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen of dat hieraan een kennelijk onredelijke beoordeling ten grondslag ligt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

I. CORNELIS